

MÜKEMMEL DEĞİL, MUTLU ANNE-BABALAR OLMAK...

Anne-baba olmak gerçekten zor. Kendi kendine yetemeyen bir çocuğun gereksinimlerini karşılamaya çalışmak, onu hayata iyi bir şekilde hazırlamak bir yetişkinin üstlenebileceği en ağır sorumluluk olsa gerek. Bir de çocukların o ele avuca sığmaz halleri, taşkınlıkları, yetiştirilecek işler, üst üste gelen terslikler düşünülünce... İnsan sabır taşı olsa, çatlar. Bir bakarsınız, çocuk yetiştirme konusunda bildiğiniz, doğruluğuna inandığınız her şey bir anda uçup gitmiş. Birden kendinizi doğrulardan, güzelliklerden nasibini almamış, "anlayışsız", "kötü" bir anne-baba gibi hissedersiniz. Sonra gelsin vicdan muhasebeleri, sızlanmalar, kendini suçlamalar...

Anne-baba olmanın en zorlu yanlarından biri de, "yeterince iyi bir anne-baba mıyım?" sorgulamasıdır. Muhtemelen, bu yazıyı okurken de alttan alta yaşadığınız bir sorgulamadır bu. Yoran, yıpratın, zaman zaman acı veren bir sorgulama...

İçinizi ferah tutun. "Mükemmel anne-babalık yoktur. Kendini mükemmel sanan anne-babalar vardır ama mükemmel anne-babalık yoktur" diyor uzmanlar. Pek çok anne-baba tüm iyi niyetlerine rağmen hata yapabilir. Aslında varolan, mükemmel anne-babaların mükemmel çocuk yetiştirdikleri değil, mutlu anne-babaların mutlu çocuk yetiştirdikleridir.

Çocuk yetiştirme konusunda görünen şudur ki, öğrenilenle yapılan arasındaki çelişki, öğrenilenin özümsememesine bağlı. Bu bir anlamda, insanın neyi niçin öğrendiğini çok iyi bilmesi demek. Bilgiye kendimizi yetersiz bulup suçlamak, çocuğumuzla yeni sorunlar yaşamak için değil, sorunları fark edebilmek için gereksinimimiz var; çünkü farkındalık çözüme ulaştırmayı kolaylaştırıyor. Unutmayın, kendinizi suçlamakla geçirdiğiniz saatler çocuğunuzla geçirebileceğiniz mutlu dakikalardan çalınıyor. Bazen, bilgiyi olumlu bir maceraya akıtamamış, aşırı hassas anne-babalar olabiliyoruz, bildiğimiz pek çok şey sanki üstümüzde ağır bir yük oluşturuyor, bize mutluluk vermiyor. O derece hassaslaşıyoruz ki karşılaştığımız her duruma bir etiket yapıp, bir sorun üretip, onunla uğraşırız. Aslında, bazen sorun olduğu sanılan pek çok şey gerçek bir sorun olmayabiliyor.

Anlamak, çocuğuyla sağlıklı bir ilişki geliştirmek isteyen anne-babaların elindeki en büyük güçtür. Ancak bir de anlaşılma gereksinimi var. Anlaşılacak çocuklar kadar anne-babaların da hakkı. Anne-baba olarak yorgunluğunuzu, yalnız kalmak istediğinizi, bıkkınlık, kızgınlık duyduğunuzu dile getirebilmelisiniz. Herkesten önce kendinize. Bu yalnızca size değil, çocuklarınıza da iyi gelecektir; çünkü çocuklar karşılarında yıkılmaz kayalar yerine, kendileri gibi insanlar görmekten hoşnut olacaklardır. Anne-babanın çocukla kurabileceği en güzel ilişki biçimi, içtenliğe, sevgiye ve temel bir güven duygusuna dayanır. Bu duygu karşılıklı olarak oluştuktan sonra, yaşam herkes için daha kolay olacaktır. Dozajı iyi ayarlayarak acınızı, kızgınlığınızı çocuğunuza göstermekten kaçınmayın. Siz kendinizi ne kadar açık ve rahat ifade edebilirsiniz, çocuğunuz da aynı beceriyi o ölçüde kazanacaktır.

Peki...Hedef mükemmel değil, mutlu anne-babalar olmak ise, bu nasıl sağlanır? Herkes için geçerli, hap gibi öneriler sunmak mümkün değil elbette... Ancak bu yolda gösterebileceğimiz bazı çabalar var. Her şeyden önce içgüdüsel yanımızı, bir başka deyişle içimizdeki çocuğu keşfetmeli ve zaman zaman serbest bırakabilmeliyiz. Anne-babalığı, fizyolojik anne-babalıktan çıkarmalı, çocuğumuzla birlikteliğin keyfine varmalıyız. Anne-babalık çocuğumuzu sürekli izleyip, sorun aramak, her şeyi ona göre düzenlemek, dünyayı onun etrafında döndürmeye çalışmak değil, çocuğumuzun yaşamın her türlü yönünü tanımmasına izin vermek cesaretini gösterebilmektir. Kaygılardan arınıp doğal bir biçimde çocuklarla oynayabilmek, hayatı paylaşabilmek ve bundan zevk alabilmektir.

Çocuklarınızla böyle zevkli, mutlu yaşantılarınızın çok olması dileğiyle...

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM BİRŞEY VAR

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne
Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa
Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır
Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sınıksız kucaklayacaksın arkadaşını
Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin

Ve uzandın mı bir kez sımsıcak kumlara
Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine
Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dalarcasına

İnsan balıklama dalmalı içine hayatın
Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla yanmalısın
Değişmemelisin hiç bir şeyle bir bardak su içmenin mutluluğunu
Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğine
Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarından öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırçasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana

Ataol BEHRAMOĞLU